

לומר, שעיקר הקפדה התורה בסוטה הוא על עצם הנאה, בין עם פגם ובין בלי פגם, ונלמד מעליה מסוטה לחיב על הנאה גם בלי פגם. ואילו במשנתנו שניינו של דבר שיש בו פגם, לא חייבים על הנאה עד שיפגום.

ודנה הבריתא: מני למדים "לפטור" מעילת הנאה ללא פגם, בדבר שיש בו פגם? וכן, יכול היהי לומר שם פגם ולא נהנה, היא חייב.

כלומר, אם נלמד מעבודת כוכבים, יש לדון ולומר, שכשם שהעובד עבודת כוכבים פוגם בשונאו של הקדוש ברוך הוא! ומניה בעבודתו והולך אחרי ההבל⁽⁶⁸¹⁾, והוא רשות

ומעבדות כוכבים למים מעילה של שינוי מ"רשות" הקדש, אף בלי הנאה⁽⁶⁸²⁾. כגן: המוציא מעות של הקדש לחולין, ולא נהנה מעות עצמן אלא מהחפץ שקנה מהמעות⁽⁶⁸³⁾. או, כגן: נתן לחבריו דבר של הקדש.

כשם שהעובד עבודת כוכבים, משנה עצמו מרשות הקדוש ברוך הוא ומעובdotו לרשות האלילים, אף בלי הנאה.

וממשיכה הבריתא:

יבול היהי לומר, שם נהנה ולא פגם⁽⁶⁸⁴⁾, היא חייב.

כלומר, אף על פי שלמננו מסוטה⁽⁶⁸⁵⁾ לחיב בהנהה ללא פגם, כמובן, מכל מקום יש

נהנה בהיותו רוחץ בכל עת שיריצה". ראה אור שמה [שם] וبشויית אחיעזר [סימן מז].

688. כן משמע מפשותו לשון התוס'. וכן כתוב האבן האzel [סוף פרק ז מהלכות מעילה].

689. גירושת התוס'. וכן הוא בתורת הנהנים.

690. כן פירושו התוס'. ובפירוש רבינו הלל על התורה כהנים.

ולפי פירוש זה, סברה הבריתא לחיב נהנה ולא פגם ופגם ולא נהנה, מושם הדמיון לסתותה ולעבדות כוכבים. אבל בשיטה מקובצת מבאר, שהוא למוד בפני עצמו [בלאי] קשור לסוטה ועבדות כוכבים] מפני שופר סוף, כל אלו פגם ולא נהנה, נהנה ולא פגם ומהחומר ושליח, מעלו בקדשי ה'. ועיין בהערה 693.

691. כן כתבו התוס'.

.687

נחלקו ובוינו הראשונים במעילה של שינוי, הוצאה מרשות הקדש, אם צריכה שתהא בה נהנה של שוה פרוטה. התוס' כאן סוברים, שאין צריכה, ומועלין אף בלי הנאה. וכן כתבו לקמן [מבואר בהערה 703].

והקרין אורה מעיר, למה אין נקרא הנהנה, הלא הקונה חפץ במעטה הקדש נהנה מן החפץ? עיין שם שמסתמך על הגمرا בא מציעא [צט א]. ועיין העירה הבאה בשם האבן האzel.

אבל הרמב"ם בפירוש המשנה לקמן [יט ב] כתוב, שאף במעילה של שינוי, לא מעל עד שינוי.

זהו לשונו: מי שנתן לחבריו חפץ של הקדש, שנייהם מעלו, הנוטן לפיו שפגם נהנה, שיש לו הנהנה בקבלת חבריו את החפץ. ועיין שם עוד. וכן כתוב בספריו יד החזקה [פרק ז הלכה ט] "ינטלו פרוטה של הקדש ונתנה לבן, מעל, שהרי